

Лара Дорин

ЧУЈЕШ ЛИ МЕ, БОЖЕ

Библиотека
ПОСЕБНА ИЗДАЊА

Уредник
ЗОРАН КОЛУНЦИЈА

Илустрација на корицама

ЛАРА ДОРИН

ЧУЈЕШ ЛИ МЕ,
БОЖЕ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Бог није обећао дан без бола,
смех без туге, пут без трња,
сунце без кише.

Али је обећао снагу за дан,
утеху за сузе и светло за пут...

ЧУЈЕШ ЛИ МЕ, БОЖЕ

Опрости што не знам када ми се даје,
а када ја пружам...

Што зидам на небу тврђаву ка теби,
и само сам човек, и он ми је мера,
са стазом од срца до душе ми просте.
Па уназад идем, а ка теби хоћу.
И не знам да градим оно што се руши,
а рушим што граде они што ме воле,
за мирисан додир и сањива јутра.

Што од твоје вере, своју веру кројим.
И крадем из раја да стављам у очи, комад
плавог неба.
Да нестане мера што ми тело даје.
Да направим себи утабану стазу којом ћу
да идем кад ме срце води.

Опрости ми Боже...

Нека твоја рука дотакне ме меко
благословом својим,

што сам човек само и он ми је мера.
Што не знам за јуче, данас или сутра,
већ само за дане у којима волим.

Опрости што нисам од планине већа
и од душе шира.

Од очију дубља, од грехова даља,
од кајања мања, од тишине тиша,
хладна и далека, сунце после кише.
Што хоћу што не сме и ћутим док
сањам непрегледно поље,
по коме се њише моја женска душа.

Што сам само жена и од тог ништа више

Чујеш ли ме Боже!

СПАСИ МОЈ СВЕТ

Господе, спаси мој свет
ако се руши овај твој,
велики и јединствен,
по твојим начелима створен,
са јасним границама добра,
и растегљивом границом зла,
у светости душе
и разума човека...

Спаси овај у мени...
Тако обичан и мали
За који ми седам дана
за постање беше мало,
већ ми је живот требао
да га у себи
наспрам твога створим.

Господе, спаси мој свет!
Ову мрву немира у мени,
која ме храни и поји
место твога свемира,
када ме величанства твоја

пред беспуће ставе,
жедну својих жеља
гладних испуњења...

Господе, спаси мој свет
Као дете неук
Као дете нејак
Док се руши кула
степника златних,
којима би човек
требао ка теби...
Господе, спаси мој свет!

СА РУКАМА ОД ТУГЕ

Када те напусти онај кога си волео,
останеш сам на неком пропланку или
ливади...

Окрећеш се око себе,
док ти лице благо додирује ветар.

Тишина и цвеће...
Ћутиш и посматраш...

Сагнеш се да убереш цвет
који својом лепотом затрепери,
и онда схватиш да немаш руке.
Немаш...
И сетиш се да си их оставио тамо
у загрљају који те је напустио,
и да и даље волиш и милујеш њима.

И почне на месту руку да расте бол...
Да расте и буја.
И добијеш нове дланове...
Ти, онда, тим тужним длановима
милујеш шарене латице,

мукама и сећањем рањен
и помислиш:

„Боже! Па ја више нисам исти човек!
Ја не могу своје руке да препознам.
Али чини ми се, да њима овако болним
могу у ваздуху контуру радости да
опишем,
и да она има облик човека
који у загрљају држи моју стару срећу
и оног старог мене”...

Помислиш то и кажеш:
„Зашто сам руке ка небу пружао,
а земља их узела?”

А однекуд, из тишине дубоке,
за тебе глас се немушти јави,
и ти га јасно чујеш како ти каже
да руке своје ниси залуд дао.
И да си срце тако могао дати
и душу своју изгубити.
И да си дао, да би ти се дало,
не знајући каква награда чека оне
који без срца, душе и руку
зарад љубави остају...

МОЛИТВА

Дахом ми мајко косу уплети
Све ми је мајко замрсио косе
Сузом ми својом очи разведри
Све ми је мајко, замутио воде

Руком ме својом из мрака изведи
Сва ми је јутра замрачио собом
Душом ми својом срце расплети
Срце сам своје направила робом

Песму ми месеца жутог певао
Гласом опојним милијим од свега
Он ми је певао да бих га сањала
И сад ми снови личе на њега

Дахом ми мајко косу уплети
Све ми је мајко замрсио косе
Сузом ми својом очи разведри
Све ми је мајко, замутио воде

РЕЧИ

Једном ми је душа била модра
од речи мога оца.
Али, не знам...
Можда није важна душа,
већ очи.
Оне се виде...

Једном су ме речи миловале
као да су руке.
И пустила сам да клизе низ кожу и раде све
што би руке хтеле радити.
А љубиле су речи...

Једном се угасило светло.
У тами као мајушни свитац
сијала је реч
и водила до реченице.
Кроз мисли уз степенике до
спаса, усправила ме је реч.

Понекад у самоћи
пребирам речи.

Моје, туђе...
Оне што су биле и оне што ће бити...
Слажем их по бојама.
Црне, жуте, златне речи
Свака у свом углу стоји,
да када затреба не дајем руку,
већ РЕЧ.

ЗА ТЕБЕ ЋУТИМ

Толико тога ти желим рећи,
зато ћу ћутати...

Желим да ти кажем,
да тишина звучи у пролеће најлепше,
када се јабланови
са ветром посвађани мире,
и млади изданци цвећа
опраштају снегу његову тежину.
Рађање се најлепше у тишини чује.

И хоћу да знаш, да ће ми срце кроз сва
пролећа ћутати...

Нека се рађају други и нестају под
снеговима.
И јутро нека сване оном који бдије.
Док се страсти тешке у другима крију,
нека се буди оно највише и најниже
у другима.

Ја кидам струне што ме за глас вежу,
да ти моја душа тишином говори.
За тебе ћутим...

Дане свога живота избројала сам по
сновима.

- Колико снова о теби, толико дана живота.
- Колико жеља о теби, толико свитања.
- Колико тебе у мени, толико сунца у очима.

Чујеш ли неизговорене речи,
како одјекују кроз тишину гласније,
него ехо поја птица?
Разумеш ли глас који ти долази,
неокаљан звуком?
За тебе ћутим. Због тебе не говорим.
И срце ће ми кроз сва пролећа спавати,
јер не желим да га буде они
који не слушају тишину,
која се као лавина одраћа
од оног што се чује,
а не разуме...

НЕ НУДИ МИ УТЕХУ ЗА БОЛ

Не нуди ми утеху за бол!
Нисам ја светом лутала,
да бих ти данас,
празних дланова дошла.
И нисам са себе све скинула,
да би ме данас у утеху обукао.
И нисам све дала, да бих богата била,
него да знам шта остане,
кад без свега остајеш...
Не нуди ми утеху за бол!

Не нуди ми утеху за сузе!
Нисам ја на киши стајала,
да би ми лице вода умила,
већ да ме небо сазнањем целива
и капи крви схватањем задоји.
Не нуди ми утеху за бол!

Нисам ја планине кротила,
да бих се данас по равници
пружала.
И није ми душа у пламену горела

да би једна искра твоје тихе ватре
била искушење.

Не нуди ми утеху за бол!

АГАПЕ

Као што Месец смењује Сунце
и ноћ одмара дан,
птица додирује ваздух
и умор односи сан,
ти буди моје свитање.

Ако по сунцу препознајеш Исток
а по смирају Запад,
и спајаш у једно трајање
то двоје
Онда ћеш знати да
мирис и цвет,
додир и човек,
живот и бол,
у истој равни стоје
као једно.

Буди моје свитање,
Моја је трпеза љубав.